

TRANG THÔ

Mưa chiều xưa

Gió là gió của người dung
Mơn mơn dỗ nét thẹn thùng bỏ quên
Đường là đường của thân quen
Ngập ngừng bước vội lại xen bước vờ

Tạnh là tạnh của khoảng ô
Mưa từ khước đợi mây chờ lan lan
Chiều là chiều của thời gian
Cũ chưa bao giắc nồng nàn dằng dằng

Đừng mây cho mắt tụ quầng
Ta về hôm mốt đốt vầng trắng xanh
Cái ngày xưa quá mong manh
Cơn mưa chẳng đủ vá lành bình yên.

TIẾN CƯỜNG

Khoảng cách

Anh cách em một nhịp cầu ô thước
Như sông Ngân Hà ngăn Chức Nữ, Ngưu Lang
Anh thì thâm nỗi nhớ cứ mênh mang
Em tự hỏi trái tim đang thổn thức
Bao giờ cho gió lên trời
Cho mưa xuống đất cho người gặp nhau?

BÙI THỦY

